

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **Ing. A. F.**, narozený dne -
bytem -

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.5.2017 č.j. MPSV-2017/97954-421/1

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30.5.2017 č.j. MPSV-2017/97954-421/1, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR, pobočky pro hl. m. Prahu, č.j. ABG-693/2017-06/E/02 ze dne 6.3.2017, kterým byla žalobci podle ust. § 55 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pozdějších předpisů, uložena povinnost vrátit podporu v nezaměstnanosti v částce 43.812,- Kč za období od 1.7.2015 do 30.9.2015.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že k řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, se chtěl vyjádřit a předložit posudky, jichž je autorem, na jím vedené a oponované vysokoškolské bakalářské a diplomové práce. Odměny za vypracování těchto posudků byly předmětem správního řízení. Vzhledem k tomu, že tyto posudky obsahují citlivé osobní údaje týkající se posuzovaných osob, žádal správní orgán o prodloužení lhůty k vyjádření z toho důvodu, aby mohl jmenované osoby, na něž a na jejichž bakalářské a diplomové práce jako na studenty vysoké školy vypracovával odborné posudky, požádat o souhlas s předložením posudku na jejich práce do spisu uvedeného správního orgánu tak, aby prokázal, že všechny posudky byly vypracovány do data, kdy nebyl veden v evidenci správního orgánu jako uchazeč o zaměstnání. Chtěl tím prokázat, že jako uchazeč o zaměstnání v tomto období nevyvíjel žádnou pracovní činnost.
3. Správní orgán Úřad práce ČR, pobočka pro hl. m. Prahu, mu však na jeho žádost o prodloužení lhůty řádně neodpověděl. Lhůtu sice prodloužil, avšak žalobce neinformoval a nedoručil mu rozhodnutí, zda žádosti vyhovuje či nikoli. Žalobce čekal na rozhodnutí, zda jeho žádosti bylo vyhověno, protože chtěl předložit shora uvedené posudky. Správní orgán žalobci rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení lhůty k předložení vyjádření a dokladů nezaslal. Žalobce tento postup považuje za porušení svých práv jako účastníka správního řízení. Žalobce k důkazu navrhl napadené rozhodnutí i rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně, obsah správního spisu, kde je jeho žádost o prodloužení lhůty k vyjádření a ostatní dokumenty uložené ve spise. Z těchto důvodů navrhl, aby soud žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí Úřadu práce ČR, pobočky pro hl. m. Prahu.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil. Ve vyjádření zrekapituloval řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí.
5. Žalovaný ve vyjádření dále uvedl, že s ohledem na ust. § 42 odst. 2 zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30.9.2015 byl žalobce povinen úřadu práce dne 3.7.2015 oznámit dohodu uzavřenou dne 1.5.2013 se zaměstnavatelem M. u. P. o.p.s. Zavinení žalobce v dané věci je spatřováno již v samotném neoznámení uvedené dohody úřadu práce, jelikož v případě, že by tak učinil, by mu nárok na podporu v nezaměstnanosti dle ust. § 39 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti ve znění účinném do 30.9.2015 vůbec nevznikl. Tímto bylo způsobeno vyplácení podpory v nezaměstnanosti ode dne 1.7.2015 neprávem.
6. K námitce žalobce, že úřad práce nijak nereagoval na jeho žádost o prodloužení lhůty pro vyjádření k podkladům rozhodnutí, je dle názoru žalovaného částečně důvodná, nicméně žalobce měl dostatečný časový prostor pro to, aby se k věci vyjádřil. Jakkoli úřad práce měl na žádost žalobce, byť se nejedná o žádost ve formálním slova smyslu, o které by se vydávalo rozhodnutí, reagovat a sdělit mu, zda jeho žádosti vyhovuje či nikoli a z jakých důvodů. K této vadě řízení však žalovaný ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu nepřihlédl, neboť se nejedná o vadu řízení, o níž lze mít důvodně za to, že mohla mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popř. na jeho správnost. Správní řízení bylo zahájeno dne 9.2.2017 a až do dne vydání rozhodnutí ve věci, mohl žalobce navrhopvat důkazy či činit jiné návrhy. Žalobce se k věci vyjádřil pouze podáním ze dne 14.2.2017 doručeným úřadu práce dne 16.2.2017, přičemž neuvedl ani jakou dobu potřebuje k tomu, aby se mohl ještě případně k věci vyjádřit. Úřad práce v odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

napadeného rozhodnutí uvedl, že datum vydání tohoto rozhodnutí bylo posunuto právě s ohledem na žádost žalobce. Vzhledem k tomu, že ani skutečnosti uvedené v odvolání nemohou zvrátit povinnost žalobce vrátit neprávem vyplacenou podporu v nezaměstnanosti, toto pochybení úřadu práce nemohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že pokud žalobce až v žalobě uvádí, že minil doložit všechny posudky, které vypracovával na řadu svých studentů, žalovaný se domnívá, že ani v případě jejich doložení by nemohlo být s ohledem na uvedené postupováno ve věci jinak, neboť tyto důkazy měly zpochybnit podkladové rozhodnutí ve věci vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. To však není předmětem tohoto soudního přezkumu, stejně tak jako nebylo a nemohlo být předmětem odvolacího řízení ve věci vrácení podpory v nezaměstnanosti. Žalovaný poukázal na to, že žalobcovy námitky směřují k neoprávněnosti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný poukázal na to, že již bylo pravomocně rozhodnuto o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání a není proto toto rozhodnutí předmětem ani soudního přezkumu ani nemohlo být předmětem odvolacího řízení ve věci vrácení podpory v nezaměstnanosti. Žalovaný v této souvislosti odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále NSS). Žalovaný pak navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodováno při jednání na žádost žalobce. Soud jednal v nepřítomnosti žalobce, neboť ten se k jednání dostavil opožděně. Neúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50 (§ 49 odst. 3 s.ř.s.).
8. Soud při posouzení této věci vyšel z obsahu správního spisu. Z žádosti o zprostředkování zaměstnání ze dne 3.7.2015 soud zjistil, že žalobce čestně prohlásil, že ke dni podání této žádosti není v pracovněprávním vztahu, t.j. pracovním poměru, vztahu na základě dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce nebo ve služebním poměru. Obsahem spisu je dále rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky pro hl. m. Prahu, ze dne 16.11.2016 č.j. ABG-3466/2016-06/E/02, které nabylo právní moci dne 21.12.2016, o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání podle ust. § 30 odst. 1 písm. b) bod 1 a odst. 3 zákona o zaměstnanosti, od 3.7.2015. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že byl vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění oznamovací povinnosti podle § 25 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, kdy bez vážných důvodů uvedených v § 5 písm. c) tohoto zákona neoznámil úřadu práce výkon činnosti na základě pracovního poměru, který nebrání vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání. Správní orgán při vydání tohoto rozhodnutí vyšel ze zjištění, že žalobce v době podání žádosti o zprostředkování zaměstnání dne 3.7.2015 vykonával činnost na základě dohody o provedení práce uzavřené se zaměstnavatelem M. u. P. o.p.s. dne 1.5.2013. Tuto skutečnost bez vážného důvodu neuvedl při podání žádosti o zprostředkování zaměstnání dne 3.7.2015.
9. Rozhodnutím Úřadu práce, krajské pobočky pro hl. m. Prahu, ze dne 6.3.2017 č.j. ABG-693/2017-06/E/02 rozhodl úřad o povinnosti žalobce vrátit podporu v nezaměstnanosti ve výši 43.812,- Kč za období od 1.7.2015 do 30.9.2015. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a o odvolání pak rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

10. Městský soud v Praze po posouzení zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Povinnost žalobce vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti za dobu jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání byla stanovena podle ust. § 55 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení je povinen uchazeč o zaměstnání neprávem přijaté částky vrátit, pokud zamlčel nebo nesprávně uvedl některou rozhodnou skutečnost pro výplatu této dávky.
12. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce při přihlášení do evidence uchazečů o zaměstnání neuvedl, že má uzavřenu dohodu o provedení práce s M. u. P. o.p.s. ze dne 1.5.2013. Tato dohoda byla uzavřena na dobu neurčitou. Na základě tohoto zjištění a skutečnosti, že žalobce uzavření této dohody neoznámil při přihlášení se do evidence uchazečů o zaměstnání, bylo pravomocně rozhodnuto o jeho vyřazení z této evidence, a to od prvního dne přihlášení, t.j. od 3.7.2015. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 21.12.2016. Pravomocně bylo rozhodnuto o tom, že se žalobce dopustil porušení zákona o zaměstnanosti v ust. § 25 odst. 3, kdy neoznámil úřadu práce výkon činnosti na základě pracovního poměru, služebního poměru, dohody o pracovní činnosti nebo dohody o provedení práce tak, jak bylo jeho povinností.
13. Správní orgán I. stupně poté rozhodl dne 6.3.2017 o povinnosti žalobce vrátit podporu v nezaměstnanosti za dobu, kdy byl žalobce v evidenci uchazečů o zaměstnání neprávem veden. Jedním z podkladů byla přihláška do evidence uchazečů o zaměstnání a pak z těchto podkladů vycházející pravomocné rozhodnutí o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání.
14. Soud v této souvislosti odkazuje na stanovisko vyslovené NSS v rozsudku č.j. 10 Ads 104/2015-55 ze dne 21.9.2016, v němž se uvádí: „*Nejvyšší správní soud v první řadě zdůrazňuje, že v projednávané věci jsou přezkoumávána rozhodnutí týkající se povinnosti stěžovatele vrátit podporu v nezaměstnanosti podle § 55 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Podle tohoto ustanovení je uchazeč o zaměstnání povinen vrátit částky neprávem přijaté, byla-li jeho zaviněním podpora v nezaměstnanosti přiznána a poskytována neprávem nebo ve vyšší částce, než skutečně náležela, zejména proto, že uchazeč o zaměstnání zamlčel nebo nesprávně uvedl některou rozhodnou skutečnost nebo nesplnil svou oznamovací povinnost. Porušení oznamovací povinnosti stěžovatele bylo určeno pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 23.3.2011 č.j. 2011/4061-424. Závěry přijatými v tomto rozhodnutí ohledně porušení oznamovací povinnosti byl žalovaný vázán a musel je respektovat. Na tuto skutečnost byl stěžovatel krajským soudem opakovaně upozorněn, v odůvodnění napadeného rozsudku je zcela srozumitelně konstatováno, že žalobní námitky směřují proti jinému rozhodnutí, které není a nemůže být přezkoumáváno v projednávané věci. S tímto závěrem se NSS zcela ztotožňuje. Splnění podmínek pro vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání stanovených v § 30 zákona o zaměstnanosti bylo posuzováno v jiném řízení. Toto řízení bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím. Skutečnosti, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto, musí být správními orgány i jakýmkoli jinými subjekty respektovány v případných navazujících řízeních. Není možno obcházet účinky existujícího pravomocného rozhodnutí tím, že konkrétní závěry v něm přijaté by byly jinak posouzeny v jiném řízení. Takový postup by byl v rozporu se zásadou zákonnosti, právní jistoty a legitimního očekávání (§ 2 správního řádu).*“
15. Městský soud v Praze s ohledem na toto stanovisko proto považuje žalobcovy námitky uvedené v žalobě za nedůvodné. Pokud jde o žalobcovu žádost o prodloužení lhůty

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

k vyjádření, je zřejmé, že správní orgán měl na žádost o prodloužení lhůty k vyjádření reagovat, avšak pokud tak neučinil a pouze vyčkal po určitou dobu, zda žalobce předloží doplnění vyjádření, nejde o postup, který by způsobil nezákonnost rozhodnutí. S ohledem na to, že v tomto případě správní orgán rozhodoval o vrácení podpory v nezaměstnanosti poté, co bylo pravomocně rozhodnuto o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání za období, po které podporu v nezaměstnanosti pobíral, bylo již v rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání prokázáno, že se žalobce dopustil porušení zákona o zaměstnanosti. Pravomocně bylo rozhodnuto, že při přihlášení do evidence uchazečů o zaměstnání neoznámil existenci pracovněprávního vztahu na základě dohody o provedení práce ze dne 1.5.2013. Za této situace pak není dán důvod zkoumat v nyní projednávané věci, t.j. v řízení o přezkoumání rozhodnutí o vrácení vyplacené podpory v nezaměstnanosti, skutečnosti, které byly důvodem pro vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Pokud chtěl žalobce v řízení o vrácení podpory v nezaměstnanosti předkládat jím vypracované posudky, jak zmínil až v podané žalobě, nebylo by toto dokazování třeba, neboť správní orgán již v tomto řízení neprokazoval, zda žalobce vykonával činnost na základě dohody o provedení práce, neboť bylo pravomocně rozhodnuto o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z toho důvodu, že žalobce neoznámil výkon tohoto zaměstnání.

16. Žalobce také namítal nesprávnost postupu žalovaného i správního orgánu I. stupně, pokud bylo rozhodováno o povinnosti vrátit podporu v nezaměstnanosti, kdy zmiňoval, že mělo být postupováno tak, že mělo být zrušeno rozhodnutí, kterým mu podpora v nezaměstnanosti byla přiznána. Soud považuje tuto námitku za nedůvodnou s odkazem na ust. § 55 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, které upravuje postup správních orgánů při rozhodování o povinnosti vrátit vyplacenou podporu v nezaměstnanosti. Správní orgány postupovaly podle tohoto ustanovení, tedy v souladu se zákonem.
17. Pokud žalobcovy námitky směřovaly proti rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání, odkazuje soud na shora citovaný rozsudek NSS, podle kterého nelze posuzovat konkrétní závěry přijaté v pravomocném rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání v jiném řízení. Takový postup by byl v rozporu se zásadou zákonnosti, právní jistoty a legitimního očekávání.
18. Z důvodů shora uvedených proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Praha 15. března 2019

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.